

The Sanyi Chronicles - Afscheid

Esther van der Meer en haar man Hans vertellen in *Biotechniek* over hun avonturen in Taiwan, waar ze zich inzetten voor de bescherming van de luipaardkat.

Esther van der Meer

Afbeelding 1 (leader): 'Onze' luipaardkat Danu.

'Es, ik denk echt dat dit het afscheid is', zei Hans terwijl ik verwoed met de antenne en receiver om me heen stond te luisteren. We waren inmiddels al drie dagen op zoek naar onze luipaardkat Danu. Tevergeefs, want na 445 dagen was de batterij van haar halsband echt op en gaf haar band geen signaal meer af waarop we haar konden volgen. We wisten dat dit moment die week zou komen, het was dus geen verrassing toen het signaal zwakker werd en uiteindelijk wegbleef. Door het slijtbare elastieken tussenstuk zou Danu's band er binnenkort zelfs helemaal afvallen. En dus zouden onze wegen hier definitief scheiden, en dat is best raar als je meer dan een jaar elke dag met Danu doorgebracht hebt.

Powervrouwen

Wat een avonturen hebben we met deze kat beleefd en wat heeft ze ons interessante informatie gegeven. Ze was de vierde kat die we vingen. Nooit hadden we bij deze val een luipaardkat



Afbeelding 2. Op zoek naar de luipaardkatten.

gezien, ineens zat zij erin. Ik hoor het onze professor nog zeggen: 'Vrouwtjes hebben een kleiner territorium dan mannetjes en lopen daar bedachtzamer doorheen'. We gingen er dus niet van uit dat Danu uit de rivierbedding, waar we haar gevangen hadden, zou trekken. Groot was ieders verbazing toen we haar in de boomgaarden aan de andere kant van een hele steile bergklif aantroffen. Nog gekker werd het toen ze ineens aan de andere kant van de Da'an rivier lag. Haar territorium bleek vele malen groter dan het territorium van de twee mannetjes die we op dat moment volgden, en 's nachts liep ze vergelijkbare afstanden.

Als kers op de taart kreeg Danu dit jaar ook nog jongen. En zij niet alleen, ons andere vrouwtje, Xiaoying (kleine schaduw), kreeg ook een nestje. In theorie zouden luipaardkatten geen voortplantingsseizoen hebben. In de praktijk vonden we beide vrouwtjes met een week tussenpauze ineens elke dag op dezelfde rustplaats. Als we ze 's nachts volgden,

keerden ze terug op de plek waar ze begonnen waren. Na drie weken verloor Xiaoying, na een heftige storm met regen, haar jongen en ging weer normaal gedrag vertonen. Maar Danu verplaatste elke paar dagen haar kittens naar een andere plek waar ze dan weer een tijdje bleven. Natuurlijk kregen we deze kittens, ondanks meer dan 5000 foto's op de camera traps die we uitgezet hadden, niet te zien. Maar het gedrag dat wij observeerden kwam overeen met wat anderen bij uit de opvang vrijgelaten luipaardkatten gezien hadden.

In opstand

En nu volgen we er dus nog drie; Xiaoying, Fei-long (vliegende draak) en Billy Wild. Daar hebben we onze handen vol aan. Op goede dagen hebben we deze dieren binnen vier uur gevonden. Op slechte dagen zijn we zo zeven uur verder. Gelukkig was de dag dat we moesten verhuizen een goede dag. We hadden onze tijd immers hard nodig want van enige voorbereiding was nauwelijks sprake. De Taiwanese boerderij waar wij woonden, stond al hele lange tijd voor te veel geld te koop. Het was voor ons dan ook een verrassing toen ons 'veldstation' toch ineens verkocht werd en we op stel en sprong moesten verkassen. Eerst zou het vrachtwagentje voor de verhuizing het hele weekend komen, toen weer niet, uiteindelijk hoorden we zaterdag dat zondagmiddag de verhuizing toch plaats zou vinden.

In ons huurcontract stond geen clausule over verkoop, dat bracht bij ons team ineens een stukje on-Taiwanees activisme naar boven. 'We blijven hier gewoon tot 31 juli wonen', zeiden onze veldassistenten Jay en Lian tot onze verbazing, normaal gesproken strijken Taiwanese elkaar namelijk niet zo snel tegen de haren in. Verrassend genoeg hadden ook onze professoren hier wel oren naar. Wij moesten er erg om lachen en vroegen ons hardop af of we ons dan met z'n allen aan het hek vast gingen ketenen of iets dergelijks. Zover is het niet gekomen, uiteindelijk zag iedereen toch wel in dat verhuizen de beste oplossing zou zijn, zeker omdat de huisbaas ons zou helpen met het zoeken naar een nieuw onderkomen.

Van boerderij naar driehoog achter

Veel mensen hebben hier in Taiwan een 'familiehuis', het huis waar opa en oma al dan niet nog wonen en de familie tijdens feestdagen bijeenkomt. Als opa en oma zijn gaan hemelen blijft zo'n huis familiebezit en wordt soms verhuurd, vaak met meubilair en al. Hans en Lian gingen bij elk huis dat de huisbaas aanbood kijken en zagen meerdere van dit soort spookhuizen voorbij-



Afbeelding 3. Ons oude huis.



Afbeelding 4. Ons nieuwe huis.

komen; huizen waar na de begrafenis van oma niets meer aan gedaan is. Ook bekeken ze een huisje bij een grote tempel, buiten dat dat te klein was, mochten er ook geen koppels wonen, want stel je voor dat er op heilige grond gevoosd wordt! Bij het eerste normaal formaat huis dat er modern en verzorgd uitzag, hebben Hans en Lian direct 'ja' gezegd. En dus wonen we nu in het dorp letterlijk driehoog achter. Dat laatste was niet zo handig met het verhuizen, een auto kun je niet voor de deur parkeren en dus moesten we zelf alle huisraad via de steegjes naar binnen dragen.

Het is even wennen, zo'n nieuw huis met binnenplaatsje in een nette buurt. De zieke postduif die ik weer opgelapt heb, zou zeker bij de burens op het balkon poepen. En dus bleef hij, met een zak voer, achter bij het oude huis. Skeletjes schoonmaken in de tuin is er even niet meer bij, het is ingewikkelder om met de dierenarts een post mortem uit te voeren en het is ook moeilijker om, als onze student weer een nestje gedumpte puppy's vindt, te zeggen 'breng maar mee naar huis' (dat laatste zouden we alsnog doen hoor). Toch gaan we er niet alleen op achteruit. In ons oude huis was alles begane grond en moesten we de badkamer met toilet delen. Nu hebben Hans en ik onze eigen etage met douche, toilet en balkon. Dat betekent ineens een stuk meer privacy, minder rotzooi van anderen opruimen en, niet geheel onbelangrijk, naar het toilet kunnen wanneer je maar wilt. Daarnaast zijn we omringd door lieve burens die ons enthousiast een fijne dag wensen als we 's ochtends om zes uur op pad gaan om onze katten te zoeken.